

Kázání Marka Vanči z 21. března 2021 (rozesláno mailem)

I. čtení: Lk 11,14-23

II. čtení: Lk 11,20-23

Milé sestry a milí bratři,

v těchto verších se mluví o démonech a jejich knížeti Belzebulovi. V našich očích to jsou staré mythologické představy, které se uplatní tak leda v pohádkách. My jistě na demony nevěříme, ale zkusme slovo Písma pochopit. Tak jako se v pohádkách mluví o zápase dobra se zlem, tak se v bibli mluví tímto způsobem o hlubším poznání skutečnosti, než je poznání skrze naše smysly. Moderní člověk odmítá tyto staré představy, ale zároveň si neví rady se zlem, které je v něm a okolo něho. Moderní člověk zkoumá vědeckými metodami příčiny stavu světa, ale nechce brát vážně to, o čem mluví mythologickými obrazy bible. Totiž to, že jednotliví lidé i celá společenství upadají pod nadvládu zlých sil navzdory veškeré rozumové úvaze.

Existuje síla a moc, která by tuto situaci naši i světa zvládla? Ano, je to Boží moc a síla! „Jestliže však vyháním demony prstem Božím, pak už vás zastihlo Boží království“. Pán Ježíš takto odpověděl těm, kteří ho obvinili, že mocné činy, které koná, například uzdravení němého člověka, koná ve spolku s ďáblem, s Belzebulem, knížetem démonů a zlých sil.

Židé tímto jménem tehdy nazývali vládce zlých sil. Pána Ježíše zde chtěli tímto způsobem očernit a zpochybnit jeho dílo. Vadilo jim, co Ježíš koná. Proto jakoby volali do zástupu: Dejte si pozor na tohoto člověka, jeho spojencem je sám ďábel! Pán Ježíš musel na obranu svou a Božího království vystoupit proti těmto nepřátelům, kteří mu podsouvali, že jedná vespolek s ďáblem. Ukazuje na hloupost takového tvrzení, že proti němotě toho uzdraveného s ním byl ďábel sám. Vždyť tehdy panoval všeobecně rozšířený názor, že původci nemocí, bolestí a utrpení jsou zlí duchové, démoni. Cožpak by ďábel bojoval s Ježíšem proti nemoci, kterou sám způsobil? Panství toho Zlého je jednotné jako málo co jiného, v tom je právě jeho síla. Kdyby se ďáblově panství takto rozdvojilo a na jedné straně působilo nemoc a na druhé straně pomáhalo Ježíšovi léčit, muselo by se rozpadnout. Je to tedy nenávistná pomluva, pokud farizeové tvrdí, že Pán Ježíš je ve spojení s ďáblem.

Vyhánění zla z lidského života, které doprovází Ježíšovo slovo, je projevem příchodu Božího království, projevem Ježíšova vítězství nad mocí zla. Boží království přišlo v osobě Ježíšově a všechny demony ochromilo. Moc zla je okleštěna tím, co Pán Ježíš vykonal na kříži a ve svém vzkříšení. Ježíš ďábla znemožnil, spoutal. A potom vyloupil jeho dům a nás, zajatce, osvobodil. To je smyslem dalšího Ježíšova obrazu o silném muži v plné zbroji, který střeží svůj palác. Tím silákem je míněn ďábel. My v ďábla nevěříme, věříme v trojjediného Boha. Co však je nad slunce jasnější - ďábelská moc je zde skutečně přítomná a člověk by neměl ďábla podceňovat. Silák má skutečně velkou moc.

Nyní však nastala nová situace. Boží království se přiblížilo. Satanova moc je zlomena. Svět mu nepatří. Nad světem vládne Bůh. Přišel Ježíš Kristus, přemohl jej a vzal mu jeho kořist, člověka. Apoštolské vyznání víry říká, že Ježíš „sestoupil do pekel“, tímto obrazem se chce říci, že Ježíš toho Zlého přemohl a z jeho paláce udělal „kúlničku na dříví“. To je evangelium, které přináší veliké potěšení. Na světě není žádné peklo, na které by Ježíš nestačil. To je ta nejlepší zpráva pro nás lidi. Ježíš Kristus, Boží Syn přemohl ďábla a vzal mu jeho moc. I my smíme patřit k těm, které Ježíš vysvobodil z područí toho Zlého.

Jenže v nás zase začne hlodat červ nevěry. Nejsme si jisti. Jestliže Kristus zvítězil, tak proč na sobě vidíme tolik proher, proč je svět plný násilí, proč pandemie kosí tolik lidí, proč má tolik lidí ďábelské rysy. Evangelista Matouš podává Ježíšovo slovo s malou změnou proti Lukášovi: „Což může někdo vejít do domu silného muže a uloupit jeho věci, jestliže dříve toho siláka nespoutá? Pak teprve vyloupí jeho dům“ / Mt 12,29/. Problém je v tom, že my totiž dost často bojujeme proti zlu sami. Zapomínáme, že siláka musí spoutávat Ježíš, že my to nedokážeme. Musíme jít do životních zápasů s Ježíšem. Chceme něčeho dosáhnout, ale nelíbí se nám uznat, že Ježíš musí být v našem životě první. Proto se nám tak mnoho věcí nedaří. Nám osobně i celému lidstvu. Těžko snášíme

pomyšlení, že jsme na Ježíše v tomto boji odkázáni. Proto prohráváme.

Kromě toho, když to s námi je takové, jak by ti druzí okolo nás neupadali někdy až do posedlosti zlem, když nevědí o Ježíšově vítězství nad zlem, když nevědí, že člověk může být osvobozen z područí ďábla. Proto tolik zla a násilí. Tak to bude na tomto světě stále, až do konečného zjevení Božího království a slávy. V Božím království ale už nic zlého a protibožského nebude. Zlo nemá budoucnost.

Napřed nám ale musí být jasné, že Ježíš Kristus je obětovaný Beránek, který zahladil naše viny, nejdříve si tuto skutečnost musíme znovu a znovu uvědomovat. A teprve pak přijdou i do našeho života nové věci. Vstoupí do něho jako Boží dar a projeví se v něm jako zázrak. Pak teprve, v síle Ducha svatého, budeme moci zápasit se zlem, pak také dovedeme milovat toho, kdo nám ublížil, teprve potom ztratí váhu každé zneuznání a křivda, která nás do té chvíle urážela a svazovala. Teprve ve stínu Kristova kříže budeme schopní unést bolesti, nemoci a utrpení všeho druhu bez výčitek a protestů. Najednou místo vrozeného sobectví a hledání jen vlastních věcí budeme schopní dělat něco pro druhé bez záslužnictví a zbytečných řečí. Jen když Ježíš půjde před námi, jen když budeme žít z jeho moci, poneseme ovoce svého života. Jen tak lze přemáhat zlo ve svém srdci a okolo nás.

V této souvislosti pochopíme také Ježíšovo zvláštní slovo: „kdo není se mnou, je proti mně, a kdo se mnou neshromažďuje, rozptyluje“. Nelíbí se nám jeho osobivost. Nemáme rádi, když si někdo tak nesnášenlivě činí nárok na naši oddanost, byť by to byl Ježíš.

Jenomže jde o to, kolik může poskytnout ten, kdo má tak veliké nároky. „Kdo se mnou neshromažďuje, rozptyluje“. Dobrý pastýř shromažďuje stádo k zelené pastvě a čerstvé vodě. Není-li schopen pastvu a vodu nalézt, stádo se mu rozuteče. Jádro věci je v tom, že Pán Ježíš má toto vše připraveno. O novém životě lze snít a malovat jeho ideály. To nabízeli už mnozí před, a mnozí po Ježíšovi. Vybízet, popisovat, barvitě líčit jaké to nové bude, to už dělali mnozí, třeba všichni revolucionáři a aktivisti, ale nikdo z lidí nedal sílu k novému životu. Jen Pán Ježíš dává člověku nejen cíl života, ale dává také sílu, svého Ducha, aby člověk tohoto cíle dosáhl.

Evangelium dnešní postní neděle nám klade otázku: Na čí straně stojíš? Nemůžeme být neutrální. Buď jsme s Ježíšem, pak bojujeme se zlem v sobě i okolo sebe a spolu s ním se snažíme ukazovat druhým Boží dílo a cíl života anebo jsme proti němu. Nemůžeme v kostele být s Kristem a ve světě sloužit ďáblu. Poloviční oddanost je zradou.

Pán Ježíš je nejen vítěz nad zlem, ale také dárce síly k novému způsobu života. On tvoří v nás nové a nečekané věci. Jeho mocí se rodí změna v našem životě. „Kdo je v Kristu, je nové stvoření“.

Amen

Modlitba: Pane, vyhlížíme Velikonoce. S pokorou, ale zároveň s radostí. Nastává čas radosti. Zvítězils nad hříchem, zlem a smrtí. Nad skutečnostmi, které nás tak často svírají. Obracíme se k tobě a voláme o pomoc, posilu, radu a útěchu tvého svatého Ducha. Dej nám svůj pokoj, abychom nejednali ve strachu a ukvapeně. Jsi s námi. Děkujeme za tvé Slovo a prosíme za všechny bratry a sestry ve víře. Amen

Přímluva + Otče náš: Pane Bože, musíme to vyznat: nestačíme. Nejsme schopni vlastními silami a vlastním odhodláním přemoci toho Zlého, který rozvrací náš život. Jednáme sami proti sobě, když mu podléháme, ale nezvládneme to jinak. On je silnější než my. Děkujeme Ti za Pána Ježíše Krista, v němž můžeme všechno. On nám dává sílu odolat ďábelským svodům a žít novým způsobem života. Nauč nás dávat mu plnou důvěru, přiměj nás celý náš životní zápas odevzdat jemu. Až když se takto vzdáme, budeme vítězi. Prosíme za tuto zemi, prosíme za své nejmilejší a nejdražší. Opatruj je a chraň od zlého, prosíme. Otče náš... Amen